

José Vriens

Vergeten

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Jij ziet eruit alsof je zojuist de jackpot hebt gewonnen. Heb je opslag gekregen van de baas?’ Merel zette de twee glazen witte wijn die ze voor hen had gehaald, op de statafel.

‘Heb je hem gezien?’ Silvie wees met een knik van haar hoofd in de richting van een man. Lang, zeker een meter negentig, kort, donker haar met een lichte slag erin, brede schouders en smalle heupen. Hij was niet bijzonder aantrekkelijk, maar toch had hij iets waardoor je twee keer naar hem moest kijken. Zij in ieder geval wel.

‘Vincent Bosch,’ wist Merel. ‘Hij werkt op de vijfde verdieping.’

‘Ik weet het,’ verzuchtte Silvie. ‘We hebben daarnet even met elkaar gepraat. Nou ja, praten kun je het niet echt noemen. We stonden naast elkaar bij het buffet. Hij vroeg wat ik van de zalm-salade vond.’

‘Interessant gesprek. Dat gaat nog eens ergens over. Je weet toch wel dat hij weduwnaar is en twee kinderen heeft?’

‘Nee, dat wist ik niet. Is dat zo?’ Silvie richtte haar aandacht nu op haar collega. ‘Wat weet je nog meer van hem? Heeft hij een vriendin? Hij

draagt geen ring.'

'Geen vriendin, wel een gehad, maar die is door de kinderen de deur uit gepest.'

Silvie keek haar verbaasd aan. 'Dat meen je niet! Dat doe je toch niet? Als je van elkaar houdt, lukt het die kinderen echt niet om een relatie stuk te maken. Dan ga je er toch voor om het te laten slagen?'

'Neem maar van mij aan dat het zo is gegaan. Hij heeft er uitgebreid over gepraat met collega's. Die kinderen is het gelukt om de relatie van hun vader te verzieken. Je bent gewaarschuwd, weet waar je aan begint.'

Waar Merel haar informatie vandaan had, wist Silvie niet, maar haar collega leek altijd alles van iedereen te weten. Ze knikte maar wat en nipte van haar wijn. Dit was niet hetgeen ze had willen weten van Vincent.

Kinderen. Dat betekende complicaties. Hij was niet gescheiden maar weduwnaar. Een man met kinderen had je nooit voor jezelf alleen. Je kreeg er meteen een gezin bij. Hoe ging dat in zijn werk met een weduwnaar? Was de familie van zijn overleden vrouw nog in beeld? Vast wel.

Moest je als zijn vriendin voldoen aan allerlei onmogelijke ideaalbeelden die de rest van de fa-

milie had? Werd je vergeleken met de overleden vrouw? En die kinderen zouden vast ook eisen stellen. Hadden ze echt een vriendin weggepest zoals Merel beweerde?

Een gescheiden man was vaak weekendvader, daar was natuurlijk geen sprake van als hij weduwnaar was.

Het was beslist geen goed idee om iets met een weduwnaar te beginnen. Ze was niet op zoek naar zo'n soort man. Eigenlijk was ze helemaal niet op zoek naar een man. Wel jammer, hij zag er echt leuk uit, maar op dit soort complicaties zat ze niet te wachten.

Silvie stootte een lachje uit waardoor Merel haar even bevreemd aankeek. Waar zat ze eigenlijk met haar gedachten? Alsof hij in haar geïnteresseerd was. Die paar minuten dat ze naast elkaar hadden gestaan en een paar woorden hadden gewisseld...

Merel stootte haar aan en gebaarde met haar hoofd. 'Hij kijkt naar je. Niet meteen omdraaien, maar volgens mij komt hij hierheen.'

Natuurlijk draaide Silvie haar hoofd wel in zijn richting. En inderdaad: Vincent kwam met een lachje op zijn gezicht hun kant uit, zijn ogen waren op haar gericht. Ze voelde dat ze rood

werd en nam vlug een slokje van haar wijn om zichzelf een houding te geven.

‘Hoi, jij bent toch Silvie?’ begon Vincent. ‘Sorry, ik wist je naam niet en heb het aan een collega gevraagd.’

‘Ja...’

‘Op welke afdeling werk je?’

‘Verkoop, en jij?’ Had hij dat daarnet niet verteld? Ze kon het zich niet herinneren, alleen dat hij werkzaam was op de vijfde verdieping.

‘Ontwikkeling. Vandaar dat we elkaar nog niet eerder hebben gezien. In ieder geval niet vaak, anders had ik dat vast nog wel geweten. Daarnet heb ik me niet fatsoenlijk aan je voorgesteld. Zullen we het nog een keer dunnetjes overdoen?’ Hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Vincent Bosch, leuk je te leren kennen.’

‘Silvie van Rhoon.’ Lange, slanke vingers omvatten haar hand warm. Die warmte leek door te vloeien naar de rest van haar lichaam. Silvie grijnsde naar Vincent, maar stopte daar net zo snel weer mee toen ze besepte dat het er vast dom uit moest zien.

‘Ik ga even naar Lydia,’ begon Merel, ‘ze staat daar zo zielig alleen. We zien elkaar straks wel weer.’

‘Oké, tot later.’ Silvie keek haar collega na en glimlachte daarna weer naar Vincent. Wat moest ze tegen hem zeggen? Hoe gaat het met je kinderen? Of over het werk praten? Was dat niet ongeloofelijk stom? Niemand wilde toch op een kerstborrel aan het werk herinnerd worden?

Vincent nam het voortouw. ‘Je denkt vaak dat je iedereen wel kent als je al een aantal jaar bij hetzelfde bedrijf werkt, maar op zo’n kerstborrel kom ik toch iedere keer weer nieuwe gezichten tegen. Werk je hier nog niet zo lang?’

Oké, wel over het werk. Een veilig onderwerp in ieder geval, waarover ze genoeg wist. Was ze echt zo onopvallend? Zij had Vincent wel een paar keer eerder gezien maar niet eerder had hij zo veel indruk op haar gemaakt of hadden ze contact met elkaar gehad.

Natuurlijk had ze tot voor kort geen aandacht voor andere mannen gehad. Nog maar een halfjaar geleden had ze immers een man gehad om zich op te concentreren. Dat die man besloten had alleen verder te gaan – nou ja, niet echt alleen maar met een vriendin van hen beiden – had haar al haar energie gekost. Nu pas had ze het gevoel dat ze weer een beetje mens werd en minder een robot die aan het werk moest blijven

om te overleven.

‘Ik werk hier lang genoeg om de meeste mensen te kennen. Het is inmiddels alweer vier jaar geleden dat ik hier begon. En jij?’

‘Twaalf jaar, nog even en ik heb een jubileum te vieren.’ Hij grijnsde naar haar. ‘Wat klinkt dat lang, hè? Ben ik echt al zo oud?’

Retorische vraag, niet op antwoorden, Sil. Het beamen was misschien beledigend, het ontkennen een compliment. Ze glimlachte naar hem. Hij zag er helemaal niet oud uit, zeker niet als een bijna-veertiger, hoewel hij dat wel moest zijn.

‘Dus jij werkt op Ontwikkeling. Wat ontwikkel je zoal?’

‘Daarmee wil ik je niet lastigvallen. Al die bedrijfsgeheimen.’ Hij trok veelbetekenend zijn wenkbrauwen op. ‘Vertel liever iets over jezelf. Je werkt al vier jaar bij Baarlo Technologie, vertelde je. Waar woon je? Hier in de stad?’

Silvie knikte. ‘Sinds een jaar of vier. We... mijn ex en ik, zijn hierheen verhuisd voor zijn werk. Zo ben ik bij Baarlo terechtgekomen. Daarvoor heb ik in Alkmaar gewoond. En jij, heb jij altijd in Apeldoorn gewoond?’ Ze had niets over haar ex-man willen zeggen, het was eruit gefloept voor-

dat ze het tegen had kunnen houden. Hopelijk vroeg Vincent er verder niet naar. Niet dat ze er een geheim van wilde maken dat ze gescheiden was, het merendeel van haar collega's was ervan op de hoogte. Het liefst praatte ze niet over Stephan, dat was een hoofdstuk dat ze maar al te graag wilde vergeten en dat wat haar betreft afgesloten was.

Vincent kwam er niet op terug, alsof hij begreep dat ze daar niet over wilde praten. Hij vertelde waar hij woonde. Dat bleek niet eens zo heel ver bij haar vandaan te zijn. Toch had Silvie hem, buiten het bedrijfspan, nog nooit eerder gezien.

Zonder aarzeling vertelde hij dat hij weduwnaar was. 'Mijn vrouw is drie jaar geleden overleden, maar ik kan wel zeggen dat de meiden en ik er aardig bovenuit zijn gekrabbeld.'

'De meiden zijn je kinderen? Hoe oud zijn ze?'

'Marije is dertien en Veronie twaalf.'

Zo oud al? Pubers. Een lastige leeftijd. Meiden trokken hun eigen plan en konden heel gemeen tegen elkaar zijn. Daar kon zij over meepraten. Zou hij dit soort informatie altijd direct vertellen? Misschien wel zo verstandig, zo kwam je in ieder geval niet voor verrassingen te staan.

‘Ze zitten nu beiden op het voortgezet onderwijs, op de havo.’

‘Slimme meiden.’

‘Dat zijn ze zeker. En jij? Getrouwd, kinderen? Je had het over je ex. Ben je gescheiden?’

‘Dat klopt. We zijn een halfjaar geleden uit elkaar gegaan. Sinds drie maanden ben ik officieel een gescheiden vrouw. Mijn ex vond niet genoeg uitdaging meer in ons huwelijk, zo formuleerde hij het. Een maand na zijn vertrek bleek hij een relatie te hebben met een vriendin van ons. Dat was zijn nieuwe uitdaging.’ Silvie haalde haar schouders in een onverschillig gebaar op. Het deed haar ook niet zo heel veel meer erover te praten. De verontwaardiging en woede over zijn minne streek hadden het verdriet verdrongen.

‘Heb je er nog veel verdriet van? Het lijkt me niet niks om op die manier je partner te verliezen. Het overlijden van Guusje kwam niet plotseling, ze overleed aan de gevolgen van borstkanker. We hebben de tijd gekregen om afscheid te nemen en ons erop voor te bereiden, voor zover dat überhaupt mogelijk is. Een scheiding is toch ook een vorm van een rouwproces. Je komt net zo goed alleen te staan, maar jij kunt je ex ieder moment overal tegenkomen. Dat lijkt me niet

eenvoudig om je er dan overheen te zetten.'

'Daar heb je wel gelijk in. Het doet me niet zo veel meer. Misschien was de liefde tussen ons inderdaad uitgeblust, wie zal het zeggen. Hoe is het jou gelukt om verder te gaan na het overlijden van je vrouw? Je stond toch opeens overal alleen voor met twee jonge kinderen,' stuurde ze het gesprek weer in zijn richting.

'Mijn ouders en de ouders van Guusje hebben me heel erg goed geholpen met de meiden. Zonder hen had ik het echt niet gered.'

Dat begreep Silvie wel.

'Zullen we een vrolijker gespreksonderwerp zoeken? Ik vind het niet prettig om op een gezellig feest over zo'n zwaar onderwerp te praten,' stelde Vincent voor. 'Doe je aan sport? Heb je hobby's? Van wat voor soort films houd je?'

Silvie lachte opgelucht. 'Alles waar romantiek in voorkomt.'

Veel later die avond kwam Merel terug om te zeggen dat ze naar huis wilde gaan. 'Rijd je met mij mee terug?'

Silvie aarzelde. Ze waren samen naar het feest gekomen. Kevin, de man van Merel, had hen gebracht met de auto, dan zou het lullig zijn om nu